

Art. Selvfølgelig kan der ikke skaffes Arkanum mod, at en eller anden Postassistent tager af Kassen, at der sker Besvigelser i en Statsadministration lige saavel som i en Privatadministration. Men vi kunne ganske sikkert gennem en meget gennemført Kontrol og Revision gøre umaadelig meget til at indskrænke og hindre noget saadant. Men den Raaddenskab, jeg talte om, er den, der hænger sammen med Privatkapitalismen og den private Ejendomsret til Produktionen, og det er noget ganske andet. Det ærede Medlem vil ikke i vort Statspostvæsen eller i vore Statsbaner eller i Telegrafvæsenet kunne paavise Mulighed for Svindel af lignende Art som den, der er afsløret de sidste Aar under Bankaffæren.

Det ærede Medlem fra Æbeltøft bemærkede overfor min Omtale af, at Staten havde været for svag, at jeg havde været for tungnem. Men det ærede Medlem modificerede ogsaa sin første Udtalelse betydeligt. Det ærede Medlem indrømmede, at Staten var i Virkeligheden i Besiddelse af Magtmidler og Indflydelse, men jeg maatte ikke overse, at den havde svært ved at sætte sig ind i alle de mange Detaljer. Nuvel, det er muligt, at den ikke har kunnet skaffe sig de rigtige Mænd dertil, men jeg vil dog bemærke, at Staten i alle Tilfælde lige saa godt som private kan skaffe sig de rigtige Mænd. Sagskundskab kan erhverves lige saavel af det offentlige, lige saavel af Samfundet som af private, naar Samfundet vil gøre det. Men det spiller ingen stor Rolle, thi naar det ærede Medlem samtidig indrømmede, at Staten havde sine Magtmidler, nuvel, saa kunde den Svaghed, der ellers havde været til Stede, været afbødet, naar Staten havde brugt sine Magtmidler. Det, jeg har ment, er dette, at Statsmagten ikke har brugt sin Myndighed tilstrækkeligt, og blandt andet gjorde Finansminister Brun det ikke. Paa et vist Tidspunkt var han ligefrem veg overfor Bankernes Repræsentanter. Det ærede Medlem kan ikke tage den daværende Finansminister i Forsvar, det lader sig ikke gøre, og det forlanger jeg heller ikke, han skal gøre. Jeg paaviste nemlig dette gennem et enkelt Eksempel. Det ærede Medlem vil neppe benægte, at Finansminister Brun i Efteraaret 1908 havde ønsket at sætte bestemte Repræsentanter ind i Bankkomiteen, men lod være at gøre det, efter at der var protesteret derimod af Bankrepræsentanterne. Det vil ogsaa fremgaa af Rigsdagstidenden, at under den

Diskussion, jeg i sin Tid havde med Finansminister Brun derom, benægtede han selvfølgelig ikke Kendsgerningen, selv om han søgte at stille den i en vis Belysning.

Saa sagde endelig det ærede Medlem, at han havde haft Ret i sin Paastand om, at jo længere man ventede, des mindre vilde Tabet blive, og derfor var den Overenskomst, som nu var afsluttet, ikke saa gunstig sammenlignet med den, som man tænkte sig for et Aar siden. Han henviste til, at Konjunkturerne for de faste Ejendomme vare opadgaaende. Men jeg vil overfor dette hævde, at ogsaa for et Aars Tid siden kunde man indse, at Konjunkturerne for de faste Ejendomme maatte blive opadgaaende, det kunde man lige saa godt i Fjor som nu . . . (*Modsigelse*) . . . jo, det er klart, at man i Fjor lige saavel som nu kunde se den Stilstandsperiode paa 2, 3 eller 4 Aar, hvorunder desværre hele Byggeriet i København har lidt, det kunde kyndige Finansfolk og Bankfolk se lige saa godt i Fjor som i Aar, at der maatte indtræde gunstigere Konjunkturer for faste Ejendomme. Jeg synes derfor ikke, det passer, hvad det ærede Medlem har sagt. Jeg vilde snarere hævde den Betragtning, som den højtærede Finansminister synes med Rette at slutte sig til og selv hævde, at jo længere Tid, der er gaaet, siden Bankgarantien blev given, des større har Tabet stadig vist sig. Det er sikkert nok, at da vi begyndte den 15. Februar, troede man ikke, at det vilde koste Staten en Øre. Men efterhaanden som Maanederne gik, voksede Tabet, og man kom stadig højere op. Jeg nævnede 4½ Mill. Kr. eller saa som det Tal, man nævnede under Forhandlingerne for et Aars Tid siden. Den højtærede Finansminister nævner nu mellem 3 og 6 eller 7 Mill. Kr., og det svarer omtrent nogenlunde til hinanden. Ikke desmindre blev Finansminister Brun staaende ved et Maksimumstal af 8 Mill. Kr. Nu kan enhver Bank- og Statsrepræsentant se, at Tabet er større. Naar nu den højtærede Finansminister har faaet Maksimumstallet sat ned til 7 Mill. Kr., siger jeg, at det er al Ære værd. Det er bedre gjort, end det ærede Medlems Finansminister gjorde det for et Aar siden, og det er dog gjort under ugunstigere Forhold, end det kunde være gjort den Gang — dog om dette sidste kan man disputere, men jeg synes ikke, at det ærede Medlems Argumenter have svækket, hvad jeg har sagt.